

PERIÒDICH SATIRICH,

NUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

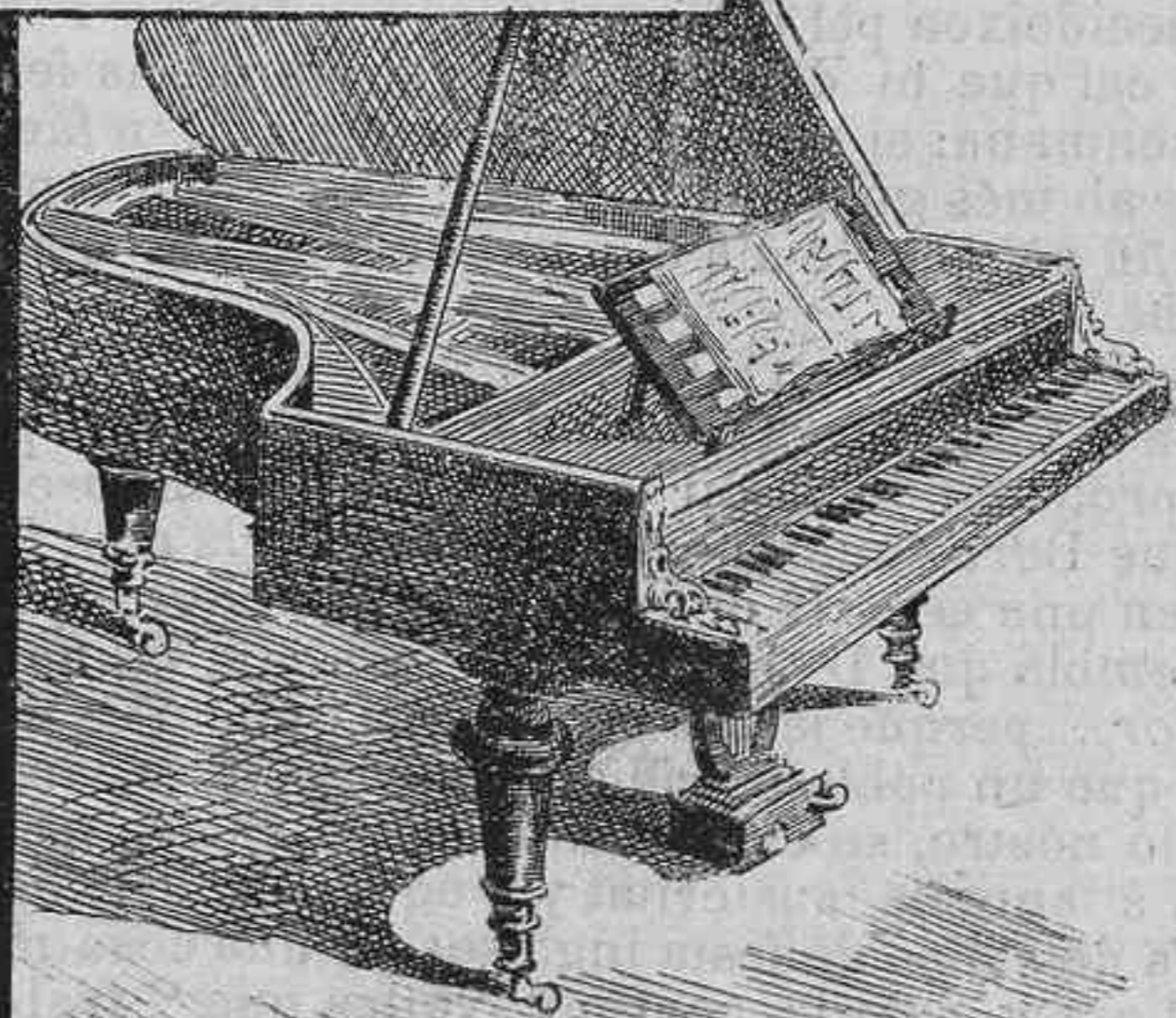
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetes
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

BUFALETTI.

Molts son mestres en lo piano
perque 'l saben fer sonar;
en Bufaletti fa més:
ell 'l arriba á fer parlar.

CRÓNICA.

Estém en plena Quaresma, y hem de ocupar nos per forsa de assumptos propis de la temporada.

La esqüálida y arrugada vella dels set péus, tèn la virtut de moure 'l zel de la gent de sotana, mitj adormit en lo resto del any. Aquella sava qu' en aquest temps fluh ix poderosa per dintre de las socas dels arbres centenaris, sembla revivarse y bullir ab igual poder en lo bosch negre de la Iglesia.

Aquí está 'l venerable D. Jaume que no 'm deixarà mentir.

Lo bisbe de Barcelona 's multiplica: promou reunions, pronuncia discursos, redacta pastorals, ab la mateixa facilitat que 's fumaría una dotzena de cigarrillos, encenent l' un ab la punta del altre.

May l' haviam vist tan actiu en l' exercici de son sagrat ministeri. La Quaresma sembla que li haja donat alas.

Diumenje á la tarde, presidía una reunió organizada per la Associació de católichs, en lo local que ocupa aquesta en lo carrer de la Canuda; aquell mateix carrer tan animat en temps de la Gloriosa, pèl famós club republicá que allí funcionava ab vertiginosa activitat. ¡Cóm han canbiat los temps! Avants eixían del carrer de la Canuda los entusiasmes democrátichs, las expansiones republicanas, las bullidoras corrents de la política revolucionaria. Avuy s' han apoderat del carrer los católichs militants, los quals s' organizan en Junta, pera conseguir la *Santificació* dels días festius.

De aquest assumpto varen tractar diumenje los católichs, seglars y eclesiástichs, baix la presidencia de D. Jaume.

Per cert que alguns oradors en apoyo de la tesis de qu' es necessaria una festa á la senmana, invocaren la opinió d' escriptors y economistas profáns, y alguns fins renyits á mort ab la Santa Mare Iglesia. Ja 'l mateix dematí 'l *Brusi* havia desenterrat un text del aixalabrat Proudhon, en aquest sentit.

Es veritat que tothom en aquest punt está conforme. Un día de descans á la senmana es lo menos que pot concedirse á l' home que treballa. ¿Pero, quin día ha de ser lo privilegiat? Aquí comensan las diferencias. Aixís, mentres los católichs proclaman lo diumenje, surten los sabaters y 's decideixen pèl dillúns.

No cal que hi dongan voltas: se farà una festa á la senmana; si se 'n poden fer dugas se 'n farán dugas ab més gust que una sola; pero reservantse cada hú pèl cas, lo día que millor li sembli ó que més bè li vinga.

Don Jaume, recordantse del rigorisme dels pobres protestants, va dir clarament que no pretenía que Barcelona quedés convertida 'ls días festius en una especie de cementiri. En aquest punt me sembla que D. Jaume renuncia á la *mano de Leonor*... porque ja sab ell bè prou que no es possible que un poble meridional, alegre y expansiu com lo nostre, se condemni á aquell *spleen* británich, á aquella austeritat y á aquell aburriment que fa dels días de festa inglesos alguna cosa més fastidiosa y pesada cent mil voltas que 'l treball més fatigós.

La mira dels nostres santificadors de la festa se

reduhirá, segóns sembla, á procurar que 's tanqui 'l major número possible de botigas. Se nombrarán comissions de senyoras que vagin de tenda en tenda á influhir en que tanquin los diumenjes. Y 'ls botiguers, es clar, tancarán, per no desairar al *bello sexo*... y per no perdre parroquians. Motius, com se veu, altament espirituals.

Pero ¿y 'ls dependents, que avuy están esclaus, qué farán tenint lliure tot lo diumenje? ¿anirán á sermó?

Aixó es lo qu' hem de veure. Si fa bon día, 'ls uns s' escamparán pèls alrededores de la capital, ahont cada día s' hi instalan millors fondas. Los tranvías y ómnibus treballarán lo doble ó lo triple: las empresas teatrals que avuy als diumenjes, ja fan dugas funcions, potser adoptarán lo sistema de ferne tres, y alguns oficis, com per exemple, 'ls barbers y limpia-botas, treballarán més lo diumenje que en tot lo restant de la senmana.

De manera que la santificació de la festa pèls uns redundará en un considerable augment de treball pèls altres.

Y fins suposant que molts dels que fassan festa se 'n vajan bonament á las funcions de iglesia, allá hi ha 'ls encarregats de las cadiras que no se entendrán de feyna pera servir als fiels devots amants de la santa comoditat, y passarlos á recullir lo lloguer de aquell moble... á no ser que don Jaume, tan amant de la santificació de las festas, excluheixi del temple del Senyor, de ahont ha de venir la llum, aquest escandalós negoci.

De altra manera 'm temo que la campanya empresa en pro de la santificació de las festas no dongui 'l més mínim resultat.

Perque 'ls nostres botiguers sempre podrán dir:—Ob'igarme á tancar á mí, pera tenir ells obert; interrompre 'l meu negoci pera aumentar lo seu, aixó no tèn res de sant, ni de católich.

Tinch á la vista una de las últimas pastorals del incansable D. Jaume.

Es un' altra fruyta del temps.

Se refereix á la santificació de la Quaresma, ocupantse de tot lo relatiu á l' ánima... y algunas cosas més.

Entre otras, la qüestió teatral, en temps de Quaresma.

Lamenta 'l zelós prelat que no se suspenguin los públichs espectacles, ab la idea, sens dupte, de convertir als artistas en los més admirables dels anacoretas. ¡Cuidado si trobarían llarga la Quaresma si se 'ls arribava á condemnar á un dejuni forsós de set senmanas!

Pero, en fi: fém los ulls grossos: la Iglesia se ha distingit sempre pèl seu esperit transigut especialment en aquellas cosas en que no pot passar més que per ellas ó per la porta. No tèn poder coercitiu pera tancar los teatros; donchs que funcionin.

No obstant, es molt trist que 's dongan en ells certa classe d' espectacles.

¿Se refereix, per ventura l' inclit D. Jaume, al género flamench tan propens á excitar las tentacions de la carn?

No: de aquesta materia no se 'n parla. Cantin ab tota tranquilidat los teatros que ho tingan á bè aquells versos del *tango* del café de Puerto Rico, que diuhen aixís:

«El que quiera probar cosa buena...
El que quiera probar cosa buena
que se venga aquí...»

Aqueixa excitació no t'è res de perillosa: una ànima cristiana bèn *templada* no es probable que vaja à estrellarse miserablement en las pantorrillas de una *cantaora*.

Lo zel episcopal se dirigeix contra lo qu' ell ne diu *parodias de los augustos misterios de la Passió del Señor*.

Y exclama ab son pompós llenyatje:

«En vano buscaréis en estos partos de la imaginación la verdad histórica, ni la moral, ni la piedad, ni el respeto que inspiran los santos nombres escritos en los Evangelios, ni las lecciones de la virtud, ni los altos designios y los tiernos afectos que brotan de las verdaderas escenas en que se describe el hecho más culminante de todos los siglos, la Redención del humano linaje; todos estos grandes resortes que mueven à la piedad, devoción y recogimiento, desaparecen ante el propósito de convertir en humano lo que es Divino, empequeñecer lo que por su naturaleza es grandioso, barajar el vicio y la virtud, rebajar nombres augustos al nivel de figurones de comedia, hacer descender la

LO QUE DIU LO SENYOR CINTO.

Avuy, al Ajuntament es casi inútil buscá: d' homes de *talla* com naltres está vist que no n' hi há.

alteza de los sentimientos del Divino Redentor al fango de las pasiones humanas, desvirtuar la grandeza incomparable de la Passió y levantar, sin consideración à nuestras santas creencias, ni aun à las leyes del arte, tipos inverosímiles, à fin de que brille el estro y la textura del poema, y sea sonora la cadencia de los versos.»

Aquesta crítica despiadada, ó no va dirigida à ningú ó 's refereix única y exlucssivament al *Judas de Kerieth* del mèu amich Frederich Soler.

Si es aixís, com presumo, lo llorejat poeta, à part de la bona intenció ab que haurá escrit la seva obra, que de aqueixa sols ell ne pot respondre, t'è un argument magnífich pera respondre victoriosament als anatemas episcopals.

En Soler podrà dir, que poch després de ser estrenat *Judas de Kerieth*, un pare d' ànimas respectable y respectat, lo rector dels Angels, lo rector precisament de la parroquia de qu' en Frederich Soler es feligrés, va sortir à la defensa del poema, baix lo punt de vista ortodoxo. Publicá al efecte una defensa completa, sentida, ardorosa.

Ab una mica més se concedeixen indulgencias als espectadors que van à *Romea* à veure 'l *Judas*.

Ara bè, ¿cóm se compagina una tal diferencia de criteri? ¿Cóm s' explica que un bisbe condemni lo que un any avants havia encomiat un rector de la manera més categórica?

Se dirá que un rector t'è pèl cas menos autoritat que un bisbe... Pero, ¿cóm D. Jaume ha esperat un any à deixar sentir la seva opinió?

Ara resulta que moltes familias que al anar à veure 'l drama *Judas* creyan fer una obra meritoria, han incorregut en lo desagrado del jefe espiritual de la diócessis... ¿Cóm se redimirán de aquesta falta? ¡Ay, D. Jaume, D. Jaume! Vel'hi aquí lo que t'è fer las cosas ab retrás.

Perque ara sembla que 'l mateix drama que lo any passat era sumament laudable, es aquest any extremadament pernicios.

¿Y 'l pobre rector dels Angels, quín paper hi fa en tot aixó? Figúrinse que un dels seus feli-

gressos, en aquests temps de penitència, se 'n va al seu confessor i li diu:

—Pare, m'acuso de un gran pecat. No hi pogut resistir la tentació... Hi anat a Romea a veure 'l Judas.

¿Qué fa l'atribulat confés?

A no ser que adopti un temperament humorístich, y li diga lo que li diria jo:

—¿Ha anat a veure Judas una vegada? Donchs per penitència torni 'l a veure.

Posém fi a la present crónica quaresmal ab un eco mundá:

Lo protagonista es un jove de l'ayga-lifa, que s'ha casat ab una comptesa. Desde que per afinitat ha adquirit sanch blava, ha renunciat al seu nom vulgar de... diguémlí Ramón Met, per adoptar a tot pasto lo de Compte de la Xufia.

Succehí que un botiguer que l'havía provehit de un sens fi de articles necessaris al confort de la seva aristocrática morada, cansat d'enviarli al dependent ab lo compte, sense que 'l comte 's dignés rebre may a aquell casi colega seu (colega, ab una p de diferencia), empipat al últim li escrigué una carta una mica seria.

«Sr. D. Ramón Met.—Muy señor mio: me veo en la dura necesidad, etc., etc.»

Quan lo Compte de la Xufia llegí aquella carta, se quedá blau (proba evident de que la sanch ja se li havia tornat de aquest color), y sense més ni més volgué castigar tanta insolencia. Respaldá una targeta ahont hi figura 'l seu escut d'armas y 'l seu títol, ab aquestas paraulas:

«Le devuelvo la adjunta carta por no ir a mí dirigida. Yo no soy ya ese Ramón Met, que usted equivocadamente supone; soy el Conde de la Chufa.»

Lo botiguer rebé aquesta contesta, y després de un moment de reflexió, escrigué sobre un nou full de carta las següents paraulas memorables:

PONCELLA.

Es rossa, fina, guapeta,
no ro d'aixó ¿qué 'n farém?
D'aquí cinch anyets ó sis,
que passi... y conversarém.

«Sr. Conde de la Chufa: *El conde que no paga no es el verdadero conde.* Su atento S. S.—FULANO DE TAL.»

Y enviá la esquila al seu destino.

¿Veritat que fins en lo ram de botiguers hi ha homes de verdader ingeni?

P. DEL O.

LA PENA Y L' ALEGRÍA.

L' ALEGRÍA.

Condolgut de la rassa pecadora que solzament la pena coneixía, Dèu, un jorn va manar a l'alegría que dels cors dels mortals se fes senyora.

Tant punt regná en lo mon, penas a fora; ¡quin goig per totas parts! ni un trist hi havia, tothom reya de gust y 's divertía: ¡vingan saraus y xeflis a tot' hora!

Sent pena lo treball, no 's treballava; sentho 'l comers també, res d'agiotatje; de l'industria, ningú se 'n recordava.

Era lo cavilar, terrible ultratje, y aixís l'home tranquil lo temps passava, si bé lliure d'afanys, fet un... salvatje.

LA PENA.

Veyent la cosa D u tan mal parada y escarnit són poder, buscanthi esmena, altra volta maná que per la pena l'alegría incapás fos rellevada,

ab una condició, que disfressada de venturas y goigs de tota mena tornaría en lo mon, fent sa cadena ab cántichs, flors y mel menos pesada.

Desde llavors, en vá l'home procura de la pena fugir, sentli precisa, y entre penas camina y s'assegura, prenent per goig la pena que l'encisa; mes, si en cambi li falta la ventura, li sobra 'l sufriment que 'l divinisa!

JOSEPH M.ª CODOLosa.

SANTIFICAR LAS FESTAS.

—¡Pam, pam, pam! ¿Que no hi ha ningú en aquesta botiga?—

Silenci sepulcral

Cinch minuts després:

—¡Pam, pam, pam!... Si es que volen fè 'l sort, que ho diguin d'una vegada, que al menos m'estolvian la molestia de trucar y esperarme...—

Al cap d'un rato, desde un balconet que hi ha damunt de la botiga:

—¿Es vosté que truca? ¿qué se li ofereix?

—¡Ah! ¡gracias a Dèu, home! Fassi 'l favor de venir ab mí desseguida, ab totas las eynas necessarias pera obrir un pany. Hem perdut la clau de la porta de la parroquia y...

—Torni demá: avuy no puch. Tinch la botiga tancada.

—Home, óbrila.

—¡Cá! Després los vehíns me pendrían de cap d'esquila y no 'm farían fer cap treball. Torni demá.

—¡Pero, home...! Si hem d'obrir l'iglesia per precisió, perque hi ha funció a las quatre, ab sermó, rosari y...

—Ja li dich; tot lo que vulgui; pero no puch treballar fins demà. Avuy es diumenje y haig de santificar la festa.

—Pero...

—Res; menos *retòlicas*; torni demà.—

Lo manyà 's fica dintre y tanca 'l balconet.

¿Qué li sembla, senyor bisbe? ¿Ho veu á quín extrem pot conduhir la escrupulosa observancia del precepte de santificar las festas?

Los discursos que varen pronunciar vosté y altres personas l' últim diumenje en l' Associació de catòlics, m' han fet molta gracia.

¿Santificar las festas! Per mí que las santifiquin y las divinisin y las hi fassin lo que 'ls donga la gana; pero d' aixó á conseguir que 's tanquin las botigas d' una ciutat com Barcelona, hi ha una distancia tan inmensa, que ni 'l senyor bisbe — ab tot lo respecte siga dit — ni la Associació de catòlics podrán salvar.

La primera objecció que 'ls farà tothom es aquesta:

—Si 's tancan las botigas, ¿ahónt comprarém carn y pastas y ví y pá?

—¡Oh!—replican vostés—al parlar de tancar las botigas, exceptuém desde luego las que venen articles de primera necessitat.—

Aquí vé l' encallament número hú.

Articles de primera necessitat. ¿Qué entenen vostés per aixó?

Tot, tot absolutament es de primera necessitat, *quan se necessita*.

Lo betas-y-fils que 'ns ven un botó que necessi-

tem perentoriament, perque 'ns n' ha caygut un de las calsas y no es possible esperar lo dilluns; lo fuster que 'ns adoba 'l llit que se 'ns ha romput; lo manyà que 'ns so'da las dents d' una clau que se 'ns ha trencat... tots venen articles de primera necessitat, desde 'l moment que son necessaris.

Si perque es diumenje y han de santificar la festa, no volen prestarnos los seus serveys ¿cóm anirém pèl carrer ab las calsas descordadas? ¿ahónt dormirém ab lo llit trencat? ¿de quína manera tancarém lo pis ab la clau ma'mesa?...

Además, aixó de *primeras necessitats* vá á gustos.

Per uns lo p' es de primera necessitat, per altres ho es la sobressada, per altres tocar lo pandero, per altres dur las botas ben lluhentas...

Aixó de dir als homes: — «Las vostras primeras necessitats son tals ó quals» — es molt absolut y arbitrari. Cadascú es julje de las necessitats sevas y sab allí ahont li apreta la sabata.

¿Ab quín dret donchs, l' Associació de catòlics vol venir á fernos entendre que la sabata 'ns apreta més amunt ó més avall? ¿Per quína rahó aquests bons senyors han de volguer convéncens de que als diumenjes únicament necessitem aixó ó alló ó lo de més enllá?

La vida y las costúms de Barcelona exigeixen imperiosament que á las festas—lo menos fins al mitj día—estigan oberts tots los establiments.

Desde las primeras horas del matí hasta las tantas de la nit, l' obrer barceloní treballa. Al sortir del treball, lo seu desitj y la seva *necessitat primera* es sopar y descansar.

Si necessita una gorra, ó unas sabatas ó un mocador, ¿quín día podrá anar á comprarho?

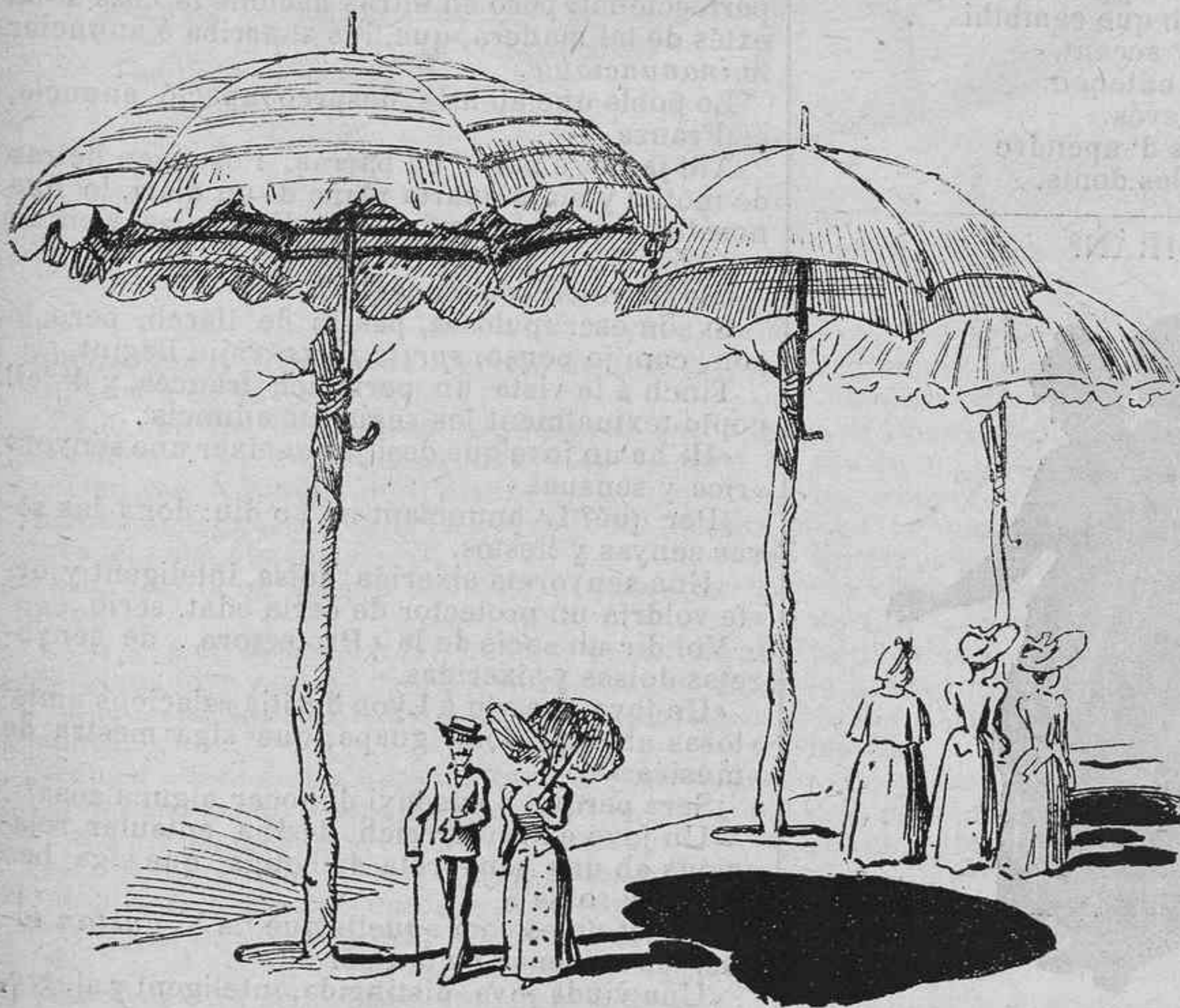
Lo diumenje. Llavors es quan l' home, libre y tranquil, surt de casa y va á provehirse de tot alló que li fa falta.

Tancarli las botigas es dirli:

—Amich, no tens altre remey que fastidiarte y anar sense gorra, descals y descamisat. Avuy no 's ven, avuy se santifica la festa —

Y resulta que 'ls días de treball per que treballa y 'ls diumenjes per mor de la santificació, l' obrer se fa la *santissima* y 's queda ab un pam de nas, trayent foch pèls caixals y admirant los hermosos pensamientos de l' Associació de catòlics.

UNA IDEA.

Los arbres nous que han plantat, quan la calor sigui aquí, perque al menos fassin sombra los haurán d' arreglá així.

Lo crit de la moixigateria avuy per avuy es aquest:

—¡Viva la santificació de las festas!—

Nosaltres respectem lo sèu dret; pero al crit sèu oposem lo nostre:

—¡Viva la llibertat!—

Aquesta es la verdadera caritat, aquesta es la verdadera justicia, aquesta es la millor religió.

Que tothom, dintre de las lleys, fassi lo que tinga per convenient.

Si las botigas volen obrir, que obrin

Si las iglesias—per donar l' exemple—volen tancar, que tanquin.

Santificar las festas, segons los beatos moderns, vol dir simplement *no treballar*.

Y... ¡no sé!... se 'm figura que al pas que anem, aviat no *santificarem* únicament las festas, sino tots los set días de la senmana.

Interinament, dimecres passat ja vam comensar á probar si la cosa se 'ns assenta bè.

A. MARCH.

LA LENGUA INGLESA.

Dels idiomas europeos sense cap dupte, es l' anglés, un dels més dificultosos d' apendre'l regularment.

Si 'l traduhirlo es ja difícil, lo qu' es escriure'l ho es més, puig tocant á ortografia no guarda ordre ni concert, y es precis, pera lograrho, una memoria excelent.

Per parlarlo, 's necessita pronunciar just igual qu' ells, porque ab molt poch que cambihi la pronunciació ó l' accent, diu disbarats no l' entenen, ó 'l comprenen al revés.

Aixís es, que tens d' apendre á moure 'ls llabis, las dents,

¿QUÉ DIRÁN?

Discuteixen... no sè qué, ella casi bè pert l' esma... ¡y ab tot aixó han de pensar qu' es divendres de quaresma!

las barras y fins la llengua, de un modo extrany per demés; has de sabé aspirar *h h*, á reprimirte l' alé, y per dir un barret negre, *a black hat* (negre barret).

Avuy día está de moda porque es moda tot lo lleig (que á ningú bonich li sembla sentir parlar á un *inglés*), y no 's troba ja qui ignori lo qu' es *all right, very well, good night, miss, yes, soda-water, coffee housse, roast-beeff and beer*, y altres termes com *sportman, high life, horses, jockeys, race* (1).

Hi han joves que l' estudian un any, dos, y á voltas tres; l' Ollendorff, de cor aprenen, lo mestre 'ls diu que ho fan bè, y si van luego á Inglaterra, lo que allí 'ls hi succeheix es que 'l parlan tal com saben y ni un' ánima 'ls entén.

P. TALLADAS.

ANUNCIANTS DE... PIT.

«L' anunci es lo vehícul del negoci.»

«Qui no anuncia, no ven.»

Aquestos dos aforismes mercantils avants no 's coneixían; per xó no s' anunciava gayre.

Ara, en cambi 's coneixen tant, que l' anunci ha traspasat ja 'ls límits de lo verossímil.

Aquí encare no tenim lo rengló completament perfeccionat; pero en altrás nacións la cosa s' ha extés de tal manera, que fins s' arriba á anunciar lo *inanunciable*.

Lo poble que ab més despreocupació anuncia, es Fransa.

Allí ja no 's paran en barras. Posan en lletras de motillo y en la quarta plana d' un diari, lo que nosaltres no 'ns atreviriam á dir á solas y en un recó fosch.

¿Se 'n volen convencer?

Si son escrupulosos, passin de llarch; pero si son, com jo penso, *sprits forts*, vajin llegint.

Tinch á la vista un periódich francés, y d' ell copio textualment los següents anuncis:

«Hi ha un jove que desitja coneixer una senyora »rica y sensual.»

¿Per qué? L' anunciant no ho diu: dona las sèvas senyas y llestos.

«Una senyoreta aixerida, dolsa, inteligent y orfe voldria un protector de certa edat, serio.»

Vol dir un socio de la «Protectora... de senyoretas dolsas y aixeridas.»

«Un jove que viu á Lyon desitja relacions amistosas ab una dona guapa, que siga mestra de »música.»

¿Será porque li ensenyi de tocar alguna cosa?

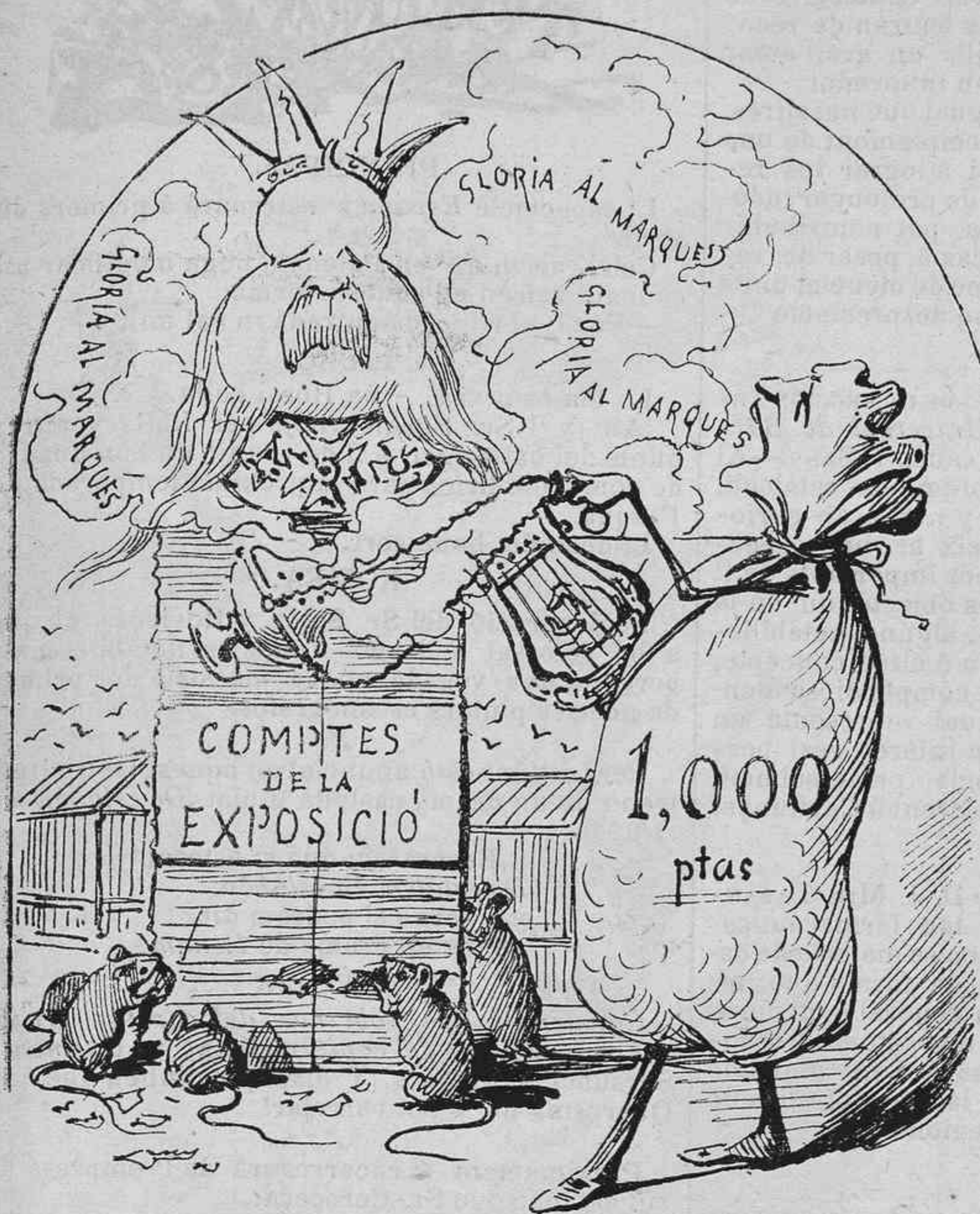
«Un jove extranjer rich, desitja entaular relacions ab una senyoreta de botiga, que siga ben »guapa y rossa »

Aquest no es com aquells que 'ls hi *gustan todas*: las morenas no fan per ell.

«Una viuda jova, distingida, inteligent y alegre,

(1) *Race*: carrera, especialment de caballs, se pronuncia *reis*.

JOCHS FLORALS D' ENGUANY.

Vels'hi aquí lo que 'ls poetas han de fé exclusivament, si volen atrapar 'l premi que 'ls ha ofert l' Ajuntament.

«que ha tingut revessos de fortuna, desitja trobar un amich serio que l' ajudi.»

Es lo que diu la doctrina: ¡Ajudéuvos los uns als altres...! —Y tractantse d' una viuda alegre...

«Un jove extranjer, molt distingit, desitja rebre lliçons de francès d' una senyora jova. Pagará tres franchs per hora»

A la quènta es un que vol que li ensenyin la llengua.....

«Un jove de 29 anys voldria trabar relacions ab una dona jova y guapa, pera ferli companyia una ó dugas horas després de dinar. Reserva absoluta.»

Aquest busca sens dupte un medi de fer la digestió, conversant amigablement.

Pero preparinse, que ara ve la grossa:

«Un jove moreno, 33 anys, fort, ardent, desitja entaular relacions ab una senyora casada de 30 ó 40 anys, que 's fastidíhi. Amor y discreció.»

¡Eh! ¿qué tal? ¿No es veritat qu' es edificant aquesta manera de manifestar los sentiments?

Aquí, ja ho he dit, certas cosas si 's pensan no 's publican. La secció d' anuncis dels periódichs conserva encare la.....

finitament més trascendental: tal es la prolongació indefinida de la vida humana.

Un pensament de *La Bruyere* figura com a lema de la introducció del seu llibre. Lo célebre autor francès, va dir ab molta rahó: «No hi ha res que 'ls homes conegan tan poch, que vulgan conservar més, y que cuydin menos que la seva propia vida». Partint de aquesta advertencia, l' autor de *Las fuerzas de la vida* 's proposa subsanar en la mida de las sevas forsas lo descuyt general de la humanitat, y ofereix donar á llum lo resultat de las sevas observacions y exposar sas novas teorías.

Lo volúm que tenim á la vista, reduhit al estudi dels elements naturals, no es més que una part del pensament que 's proposa realisar en successius volúms. Figuran en lo primer, set capítuls nutrits de doctrina y abundants en novedats que tractan de las següents qüestions:—Forsa, materia y moviment.—Materia radiant.—Materia sòlida, líquida y gaseosa —Calórich.—Llum.—Sonido.—Magnetisme y electricitat.

L' autor dilucida tots aquests punts, base fundamental del sistema que intenta exposar més

—Pero home—'m diu al arribar aquí, un amich que llegeix lo que vaig escribint; —¿que no has vist aquest diari, donchs?

Y m' entrega un periódich barceloní del diumenje passat, ahont llegeixo aquest anunci:

«Colocación: la desea un sugeto versado en la »SOFISTICACIÓN de vinos y »licores..»

¡Vaja! Rectifico tot alló que estava dihent de Espanya.....

¡Aixís se comensa!

Avuy s' anuncian los falsificadors de vins: demá seguirán los «joves morenos que volen trobar relacions ab senyoras casadas...»

Es lo que deya aquell:

—¡Aun hay patria, Veremundo!

MATÍAS BONAFÉ.

LLIBRES.

LAS FUERZAS DE LA VIDA, por el médico D. JUAN FERNÁNDEZ BALLESTEROS. —Hi ha aquí al mon quí 's dedica á buscar la resolució de problemas considerats generalment insolubles, tals com: la quadratura del círcul, la direcció dels globos, y 'l moviment contínuo. Lo senyor Fernández Ballesteros, metje sevillá, consagra 'l seu talent y dedica 'ls seus estudis á un objecte per l' istil, pero in-

tart, ab verdadera competència. Tal vegada no tots los homes científichs estarán conformes ab las teorías que exposa; pero tots haurán de reconèixer en l' eminent metje sevillá un gran amor al estudi y un esperit en ait grau innovador.

Com també sentirán tots, al igual que nosaltres, viva curiositat de coneixer lo complement de una teoria que encare que no arribi á lograr los resultats que l' autor se proposa de prolongar indefinidament l' existència humana, pot contribuir á ferla més duradera, y en tot cas á posar de relleu los bons desitjos de un home de ciencia, units á un caudal de coneixements no despreciable.

INVENTARIO GENERAL RAZONADO DE LA SECCIÓN ARQUEOLÓGICA de la *Exposición Universal de Barcelona*, por D. CARLOS DE BOFARULL Y SANS.—Al passar la vista per aquest voluminós catálech, conjuminat ab notable método y nutrit de curiosas observacions, se reproduheix al viu l' espectacle de una de las seccions més importants de l' última Exposició universal. Los objectes qu' en la secció arqueològica figuraren, alguns notabilíssims, y casi tots curiosos en un ó altre concepte, se recordan perfectament ab la compendiosa menció que 'n fa 'l catálech, lo qual representa un estudi conciensut y enclou un interés real pera tots los amants de la arqueología, principalment en lo ram de aquesta ciencia referent á Catalunya.

PASTILLAS HUMORÍSTICAS, per D. J. MIR LABANDERA.—Conté aquesta obreta tan farmacéutica-ment batejada, set narracions, en sa majoria de carácter festiu, menos correctas de forma que impregnadas de bon humor, y en general molt apropiat pera fer passar al lector una estona divertida. La colecció está impresa á Sant Martí de Provencals, lo qual demostra la descentralisació en nostré moviment literari regional.

Formant un opúscul, imprés en *La Renaixensa*, s' han publicat los *Traballs llegits en la sessió necrològica dedicada per La Lliga de Catalunya á la memoria del mestre en gay saber Francesch Pelay Briz*. En ell hi figuran los discursos dels Srs. Guimerá, Riera y Bertrán y Maspóns y Labrós; una sentida poesia dedicada al malaguanyat mestre, del Sr. Franquesa y Gomis, y algunas de las composicions més notables y escullits fragments de las obras del autor, objecte de tan carinyós com merescut tribut.

RATA SABIA.

ÍNTIMA.

¿Recordas, Isabel? Quan festejavam,
á no ser sols, jamay nos tutejavam:
y la gent de nosaltres fins se 'n reya,
puig sempre de vosté, tractarnos veyá.
Ara que som casats, passa al revés,
y no sé si la gent riuría més
veyent que davant d' ells nos tutejém,
y quan som sols, sóls de vosté 'ns tractém.

A. DEU.

PRINCIPAL.

L' espectacle *España* s' estrenará á primers de abril.

Celebrarém qu' en Palencia puga modificar un conegut refrán en aquesta forma:

—Per l' abril, cada entrada 'n val mil.

LICEO.

Lo temps passa... y la Róssi balla.

¡Ah! y 'l Sr. Bernis viatja per Italia y altres punts del extranger á fi de reunir un bon quadro de compañía lírica para la próxima temporada de Pasqua.

Li desitjém bona sort.

ROMEA.

La decoració del Sr. Soler y Rovirosa ab que s' ha reforsat lo drama *Judas* es notabilíssima y acredita una vegada més la maestría del primer de nostres pintors escenógrafos.

Pera dillúns está anunciat en aquest teatro l' estreno de un drama castellá titulat *De eslabón en eslabón*.

Esperarém que s' estreni
De eslabón en eslabón,
y á veure si podrém dir
qu' es un drama de *Renom*.

TÍVOLI.

Carmen y *Los sobrinos del capitán Grant*
—*Los sobrinos del capitán Grant* y *Carmen*...
Sarsuela y ópera... ¡Y aixó que diuhen que á la Quaresma no 's pot barrejar!

Próximament s' encarregará de l' empresa de aquest teatro lo Sr. Cereceda.

Ell es qui estrenará *La virgen del mar*, posant ademés *El alcalde de Strasberg*, estrenada á Madrid ab aplauso.

També reproduirà *La Bruja*, que va ser l' any passat l' obra de la temporada.

NOVEDATS.

LA DUSE.

No li deixém perdre una sola representació. Lo bó, més que bó excelent, ha de aprofitarse. Lo públich fa lo mateix. Aquells *due centi* de altres temps han passat á la historia. Hi ha días que 'ls doscents se tornan dos mil.

La famosa artista italiana afirma á cada nova representació 'l seu talent insuperable.

Dijous, á benefici del primer galán, Sr. Andó 's representá *Il padrone delle ferriere* (*Le maître de forges*), una obra débil, *bourgoise*, de tercera classe. A pesar de tot la majoria del públich, principalment la part més débil de la humanitat, la veu sempre ab gust, ab delectació.

Prescindím de l' obra, pero admirar una vegada més á la intérprete.

La Duse crea ab gran perfecció lo tipo de Clara, l' aristocrática damisela qu' en un moment de despit entrega la seva má á un home de classe inferior á la d' ella; y que de mica en mica va descubrint en son espós novas perfeccions, acabant per estimarlo, admirarlo, idolatrarlo.

¡PRIMAVERA!

¿No es veritat que ja comensan á sentir una mica de caloret?

Aquesta gradació de sentiments, aquest *crescendo* que termina ab una verdadera explosió, quan Felip Derblay va á desafiarse per causa d'ella, la expresa la Duse, ab un art exquisit, fi, sutilíssim sense may forsar la nota, com realment ho faria, si en lloch de interpretar visqués lo personatge. Aquesta es la seva forsa

Lo Sr. Andó s' presentá admirablement caracterisat. Las andansas del home bondados que viu entregat al seu treball, li escauhen de alló més bè. En las escenas culminants se feu aplaudir. Pero just es consignar que segueix un sistema oposat al de la Duse. Aquesta suavisa; l' Andó recalca sempre

Los demás artistas contribuiren al excelent conjunt. Hi ha moments en que l' agrupació de las figuras es altament pictórica, y no sols en aquesta obra, sino en totas.

De Onhet á Shakespeare: de *Le Maître de forge* á *Antonio y Cleopatra* ¡quín salt més inmens! En l' autor francés tot es anemia; en lo gran dramaturgo inglés, tot sanch, muscles, temperament. Las sevas obras viuran sempre porque son eminentment humanas.

Antonio y Cleopatra, una de las més truncadas en quant á la distribució de las escenas, no pot acomodarse á las exigencias teatrals avuy en boga, sino mediant considerables mutilacions. Pero aixís y tot queda sempre viva y potent aquella acció eminentment trágica y aquellas figuras caldejants de passió y exuberants de vida, entre las quals sobresurten las dels dos protagonistas.

¿Qué dirém de la Duse, sino que 'ns transportá al Egipte, fentnos veure á la verdadera Cleopatra? May més la olvidarem, sobre tot en l' escena tan femenina del acte segón, quan reb de boca del missatjer egipci la noticia de que 'l seu amant ha tornat á casarse; quan en l' acte quart ajuda á Antonio á posarse l' armadura; quan sobre 'l seu cadáver se desfá en llágrimas de dolor; quan á presencia del triunfant Octavi, s' extén boca-terrosa; quan busca, en fi, la mort en la picadura de la serp. Los rics trajos que vestí contribuiren á fer d' ella una verdadera figura histórica.

Antonio tingué també moments felissos, igual que 'ls demás actors, si bè mostraren certa propensió als tons declamatoris. ¿Qué ho fa que las imatjes y las bellas de dicció adquireixen en boca de la Duse un relléu considerable, sense necessitat de subrayarlas?

Arribo tart pera donar compte del benefici de la célebre actriu.

Deixémho per la senmana próxima.

CATALUNYA.

El club de los feos es una obra adotzenada; pertany á la moneda corrent que avuy circula en determinats teatros. ¿No li hauria valgut més al autor escriure *El club de las hermosas*? A lo menos, contant ab intérpretes ben modeladas, li hauria valgut major número de representacions.

Los martes de las de Gómez s' han transformat en *El martes de Carnaval en casa de las de Gómez*. Una obra vella ab retalls vells per variar.

L' éxit de la senmana ha sigut lo debut de la Martínez.

Lo teatro plé de gom á gom, y l' ovació prodigada á la caprichosa artista, d' aquellas de cinch truchs y repicó.

Desde 'l Circo equestre se sentían los aplausos.

Per supuesto: la Martínez va portarse com qui es. Lo *Caramelo* ab que va debutar, se 'l xuclará l' empresa del *Eldorado*, durant una pila de temps.

CALVO Y VICO.

Ha debutat lo Sr. Riutort en aquest teatro, qu' es com sab tothom un actor apreciable que gosa de molts simpatias.

Lo mateix Sr Riutort s' encarregará de fer lo Cristo de la *Passió*, que aquest any no s' ha posat en cap més teatro.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

Los *Hugonots* alternant ab *Carmen*. Si volen més, demanin

¿Y saben que l' ópera de Meyerbeer ha sortit molt ajustada, infinitament superior á lo que molts s' imaginavan?

La Ferretti fa una Valentina de primera. La Huguet está molt bè en lo paper de reyna: una reyna una mica aturada; pero que canta com un rossinyol. En Tromben va sorprendre á tothom. En lo *racconto* especialment obtingué una salva general d' aplausos. Molt be 'ls germans Villani, y no inferior ls Sr. Jordá encarregat del paper de Saint Bris. L' orquesta y 'ls coros ajustats.

De modo que tenim *Hugonots* per días.

Per aixó la direcció del teatro no s' adorm, y está preparant una representació del *Roberto*.

Ab tanta varietat no es d' extranyar que l' ópera económica s' aclimati.

TEATRO CIRCO-EQUESTRE.

La Dorinda Rodríguez que debutá ab *La Colegiala*, es una artista que treballa ab naturalitat y fa gala, al cantar, de una veu ben timbrada y de una excelent escola.

No dupto que recullirá molts aplausos.

LÍRICH.

A pesar de que no he tingut ocasió de assistir personalment als concerts de Monasterio, dech ferme eco de l' admiració que ha produhit entre 'ls filarmónichs y 'ls aficionats.

Lo teatro, especialment lo diumenje á la tarde, va omplirse, á despit del mal temps y de la distancia.

Aixó prova que la música clássica s' aclimataria á Barcelona, si poguessem contar ab un quarteto á la altura del que dirigeix l' eminent Sr. Monasterio.

N. N. N.

¡VERSOS!

A MOS COMPANYS DE TAULA.

Aquí 'ls teniu.

En mitj d' una hermosa plana
s' aixeca altiva y galana
la moderna Sabadell;
dins d' ella un carrer s' hi troba
que 'l que de passarlo proba
s' enfanga fins al clatell.

En lo carrer hi ha un fanal,
á sota d' ell lo portal
d' una petita caseta;
dins de la casa un quartet
ab un sofá, un tamboret,
cadiras y una tauleta.

En la taula recolzat,
lo pensament concentrat

LA QÜESTIÓ DEL GAS.

La cédula personal del gas ¿no saben quina es? «Dolent, fosch, molt fumador y caríssim en excés.»

l' amor, la patria y la fè.

Trobava tema en la dama que de amor sentint la flama fugia ab sòn aymador, caballer de noble esfera. ¡Avuy, fuig una ninyera ab un emblanquinador!

S' inspirava ab l' home nob'le que perdía en bè del poble sa vida, sa honra y caudals. Patria, es ventre avuy en dia, y la inmensa majoria la vendrian per sis rals.

De fè donavan exemple á dins y á fora del temple los ministros del Senyor; avuy, tot lo que 's predica tothom del mon ho practica menos lo predicador.

Si la fe es una mentida, y 's veu la patria escarnida, y 's compra y 's ven l' amor, y la societat s' omplena de vicis de tota mena... ¿qué pot cantá 'l trovador?

Donchs jo, que no soch trovayre, y no 'm puch amohinar gayre buscant tema bo ó dolent, m' aixeco de la cadira, á un recó llenso ma lira, y vos dich ab sentiment:

«Demanéume 'l que volguéu, que tot de mí ho obtindréu ab molt gust y sens demora; pero versos, no 'n vull fer: estripo donchs lo paper y bona nit y bona hora.»

PEPITO GARLOPA.

y la vista ficsa al sostre, á la claror de un quinqué s' hi veu, ab posat seré, un jove rumiant la mostra.

Rumia, mes... ¿qué rumia? Al veure'l, tothom diria que treu càlculs complicats; qu' en sòn cap que tant treballa sostenen forta batalla enters, céntims y quebrats.

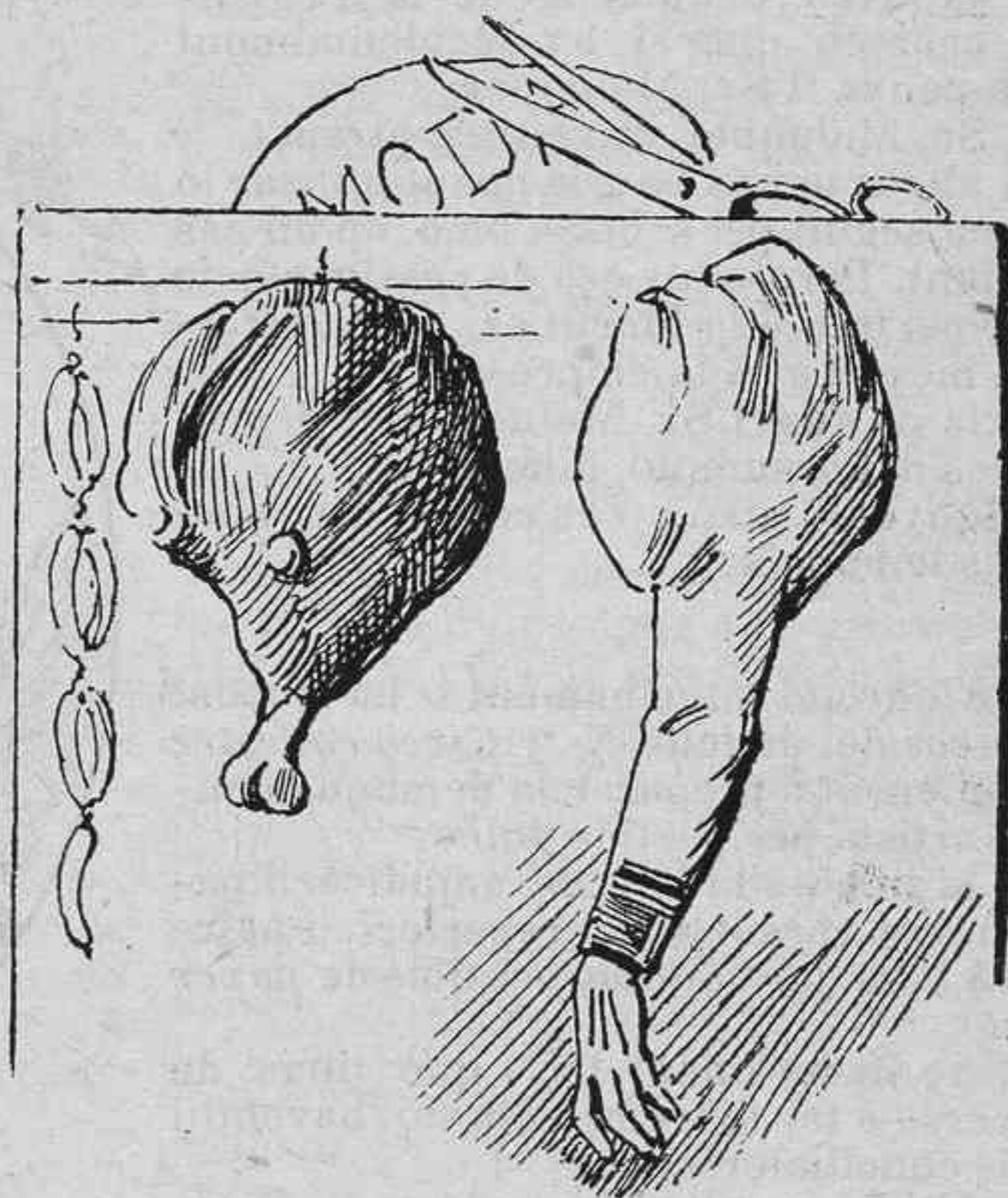
Pero no es aixó; sa testa en números no 's molesta; lo sèu cap no es per contá: es que sos companys de taula avuy l' hi han fet dar paraula de que uns versos los farà.

¡Versos...! Veus aquí explicada sa actitud anonadada y causa de sa dissort. Pensa, rumia, 's trastoca, ¡já las mussas prou invoca! ¡y las musas fan lo sòrt!

Companys y amichs, ¡ab franquesa! vos he fet una promesa que 'm dol per varias rahóns; ¡fer versos es cosa rancia! avants s' hi dava importancia, ¡avuy ne diuhen cansóns!

Algúns sigles endarrera quan la humanitat no era esclava sóls del diné, lo trovador s' inspirava y ab tendras notas cantava

RESULTAT DE UNA INVESTIGACIÓ.

Segons datos inductables recullits per un tranquil las mànegas que ara s' usan son copiadas d' un pernill.

¿A qui no li agradan las tiples lleugeras?

Donchs sápigam y entengan que si avuy per demá se obría á Espanya un concurs de tiples, ningú disputaría á la Concha Martínez, lo premi de la *lleugeresa*.

Suposo qu' estarán enterats de la gran qüestió, mil vegadas més ruidosa que la de Orient y la de Delagoes, que ha sigut aquí aquests días lo tema de totas las conversas, entre 'ls aficionats al flamenquisme, als teatros divertits y á la música per horas.

Primera noticia: la Concha Martínez ha arribat de Buenos Aires.

Es á dir: aqueixa noticia no la sabia ningú, per quant la *divette* flamenca vá embarcarse, vá fer lo viatge y vá desembarcar de rigurós incógnit.

Pero desde 'l moment que vá arribar ja vá parlar-se d' ella.

Perque en un mateix día vá firmar dugas escripturas de contracta, pera dos diferents teatros Y al firmarlas, vá rebre paga y senyal del un y del altre.

Efectes del viatge per mar.

Hi ha personas que 'l navegar los obra l' apetit de una manera extraordinaria.

Naturalment, las dos empresas. ó sigan la del *Eldorado* y la del *Circo eqüestre* anunciavan á la vegada lo *debut* de la Martínez.

Y com aixó no era serio, per més que l' género que l' una y l' altra cultivan tampoch ho siga molt, ván resoldre acudir á la primera autoritat de la Provincia, cárrech que si b^a accidentalment desempenya 'l Sr. Maluquer.

Lo Sr. Maluquer vá veure's atrapat.

En altres temps hauría pogut utilizar lo sistema seguit pel s^{ab}i Sa'omó en un cas semblant. Pero avuy era de péssim efecte partir pel mitj á la Martínez, y adjudicar-ne la meytat á cada empresa.

Aixís es que 'l Sr. Maluquer vá descendentres del assumpto, dihent:

—Senyors, aixó no es cosa mèva: acudin als tribunals.

L' *Eldorado* interinament s' ha quedat ab lo *cos* del delicte y 'l *Circo eqüestre* ha comensat á preparar la demanda contra l' artista per partida doble.

En la impossibilitat de adjudicarli paper en cap sarsuela del repertori, li adjudicará la major cantitat possible de *paper sellat*.

Es verdaderament trist que tinga de arribarse á tal extrem, sobretot haventhi medis conciliatoris.

Escoltin: sent l' *Eldorado* y 'l *Circo eqüestre* teatros de pessas curtas: ¿no podrían disposar de la Martínez diariament, una horeta cada hú?

Fentho aixís ells s' estalviarian disgus-

tos, y en quant á la Martínez, encare li quedaria una hora per si trobava una tercera empresa que 's decidís á contractarla.

Una idea molt útil.

L' Ajuntament t^é 'l propósit de omplir tot lo Parch de fontetas ab aygua riquíssima de Moncada, perque 'ls concurrents á aquell siti, sempre que tingan set, pogan aplacarla.

Las fonts en qüestió no sols prestarán verdadera utilitat al públich, sino a's mateixos regidors.

¡No 'ls vindrán poch b^e .pera rentarse las mans, sempre que las tingan brutas!

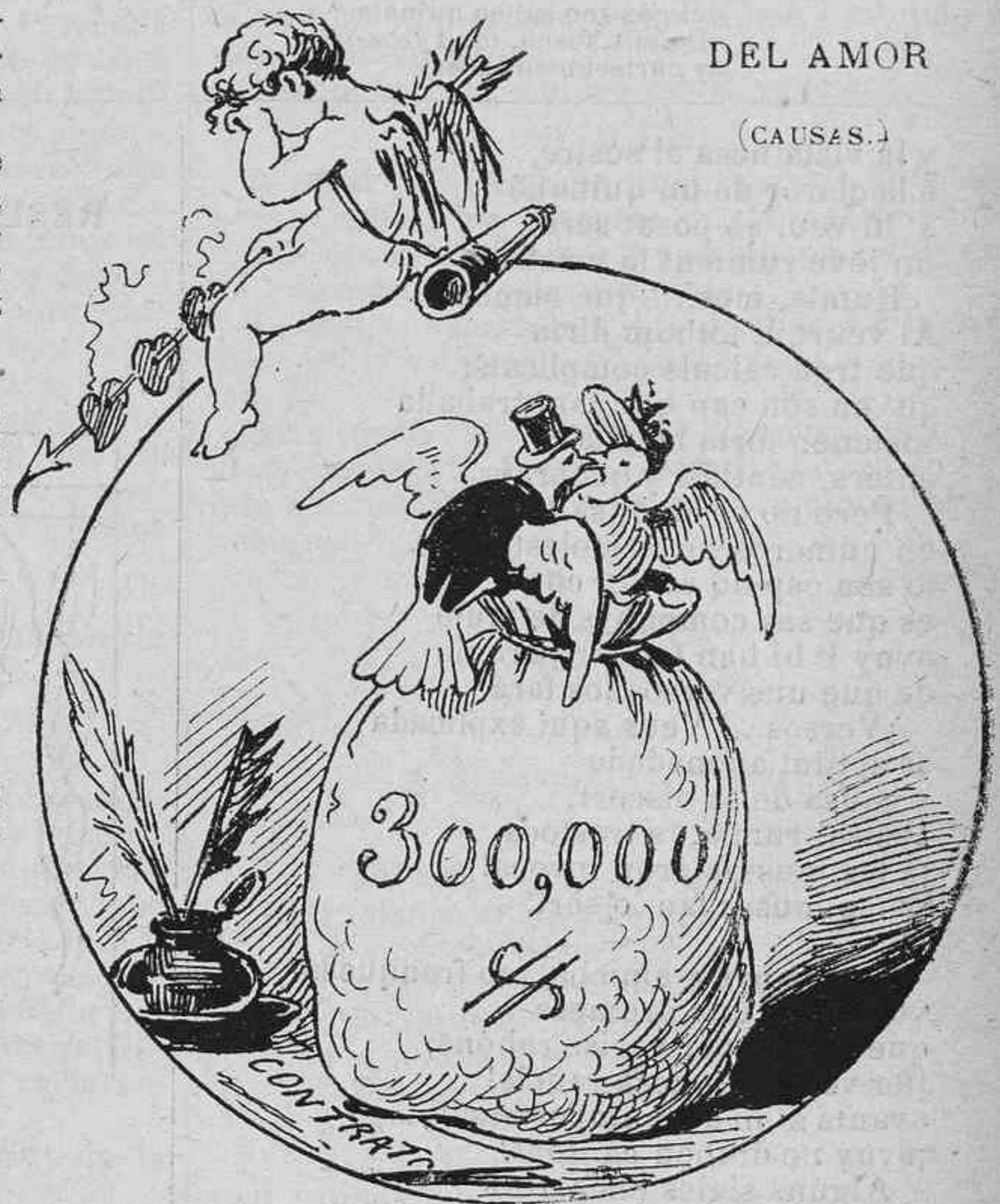
Lo ilustre marqués de Alella no ha desistit encare ni molt menos de adquirir á tota costa lo *Teatro Principal*.

Ab un empenyo, digne de més heroicas empresas, está seguint en los Tribunals un incident pera alcansar que se li venga, vulgas no vulgas, si us plau per forsa, aquella finca dels pobres.

Aquest empenyo mateix ha de fer obrir l' ull á la Junta de aquella casa benéfica.

En aquest mon sempre 's persegueixen dugas cosas: las donas macas y 'ls negocis grassos.

L' extracció de letrinas—y perdonin que 'ls parli de un assumpto tan naturalista—á conseqüencia de la fusió que va realisarse entre dos empresas, de un benefici qu' era avants s' ha convertit en una càrrega pèls propietaris de fincas urbanas de Barcelona.

En l' amor de avuy en día, casi no hi entra res més que la santa conveniència y una bossa de dinés.

DEL AMOR

(CAUSAS.)

Veritat es que l' extracció se verifica pèl sistema inodoro... ¿pero y la pudó, volen dir que no s' escapa?

Potser olorant, olorant, li trobaríam lo rastre.

Es de saber que un subjecte, inventor de un nou sistema privi egiat, inodoro també y més perfecte que 'l que fins ara ve empleantse, tè sollicitat fa temps del Ajuntament, prestar servey á Barce'ona, al igual que l' está prestant en algunas otras poblacions d' Espanya.

Naturalment, desaparescut lo monopoli, vindria la competencia, y las ventatjas d' eixa competencia ningú las disfrutaria, sino 'l veynat de Barcelona, y en especial los propietaris que avuy han de pagar lo que avants los valia encare alguns recursos.

Pero llavors...

Res: ara ho anava á dir tot, y en aquest mon, y en aquest Ajuntament hi ha cosas que no poden dirse.

Lo fet es que la sollicitud mencionada sempre va á sota dels demés expedients.

Passan senmanas y mesos: n' han passat uns quinze, segóns tinch entés; y la sollicitud no surt.

Algún mal intencionat suposa que cada fi de més que 's tracta de donarli curs, surten *doscents motius* de pés que ho impedeixen.

Sr. Maciá: olori fort y trobará 'l rastre.

Y si estás tapat de nas, crech que algún regidor dels vells y més práctichs de la casa, podrá guiar-

lo. Lo Sr. González, síndich del Ajuntament, no dupto que 's prestaría á ferho de mil amors.

La pudó ray, es com lo fum: per amagada que siga sempre respira.

Una escena de bolsa.

S' acosta un *capitalista* al *corro* y comensa á comprar Colonials á tort y á dret.

Ja n' ha comprat cinch cents, y 'n compra mil, cinch mil, deu mil.

Lo pánich reyna entre 'ls baixistas.

Quan tot de un plegat, una persona molt coneguda en los circuls bursatils, s' acosta al *corro*, y diu:

—No li venguéu més paper. ¿Que no veyéu qu' está l' orratxo?

Un corredor:

—Pero ¿vosté 'l coneix?

—¡No l' haig de coneixer!..., Es lo vigilant del mèu carrer.

(Rigurosament histórich.)

En los próximos Jochs florals podrán haverhi disputas y qüestions á propòsit del premi de mil pessetas ofert per l' Ajuntament.

La Corporació municipal va destinar lo premi al autor de la poesia que millor cantés la Exposició universal de Barcelona; pero ha vingut lo consistori y l' ofereix al autor de la millor poesia «que millor glorifiqui la Exposició universal.»

Es á dir: la Exposició universal á secas.

Ara pregunto jo: ¿un poeta que canti la Exposició universal de París, ó la idea genérica de las Exposicions universals, tindrà opció al premi?

Segóns l' anunci oficial del Consistori es inductable que sí.

¿Pero s' avindrà l' Ajuntament á afluijar las mil pessetas, dat que li cantin una Exposició universal sense patillas?

Ecco il problema. De totas maneras, sería bó que s' aclarís, avants de que 'ls poetas

ab l' afany de les mil peles
que son un capitalet,
fassen despesa de tinta
y de plometes d' acer.

Lo acreditat fotógrafo Sr. Esplugas ha publicat un retrato perfectament executat de la célebre artista, Sra. Duse.

Davant de aquest retrato exposat en los aparadors de la entrada del Ateneo, deya un atencista:

—No hi anat á véurela encare, pero hi aniré. Es la única dona de teatro que conech que fa cara de senyora de sa casa.

Lo senyor Maciá y Bonaplata, arcalde primer de Barcelona, ha tingut la inmensa desgracia de veure morir una filla seva.

Encara que en aquestos cassos tots los consols son inútils, acompanyém al sr. Maciá en l' inmens dolor que experimenta per una perdua tan sensible com irreparable.

No podrá queixarse D. Jaume del càrrec que presentan los espectacles teatrals, durant l' actual temporada de Quaresma.

DEL AMOR

(EFECTES.)

De modo que aquest baylet,
no encenent ja las passions,
se 'n tindrà d' aná á captar
per carrers y carrerons.

HISTORIA NATURAL. (Dibuixos de Ll. Labarta.)
SANGONERA. (CONTINUACIÓ.)

TRUTXA.

—Contém, que la senyora la sab molt llarga...
Encare que, ab sis pessetas per tot, poch moros
poden ferse...

—Lo qu' es per vendre animals vells per nous...
no hi ha ningú que 'm passi la mà per la cara.
(Continuará.)

A Romea 'l MONJO negre y 'l Rey y MONJO.
Al Ltrich lo Sr. Monasterio.

Al Eldorado, tot sovint La misa á gran orquesta.

Y com si faltés oncare alguna cosa á aquest conjunt de espectacles de género religiós, al Tivoli s' está preparant La Virgen del mar.

Vaja que si las cosas van seguint aixís, tant se valdrá anar al teatro com á la iglesia.

L'acreditat marxant de caballs D. Antón Muñoz, conegut per Pelluch acaba de montar en lo Passeig de Sant Joan, prop de la Plassa de Tetuán una magnífica quadra digna de ser visitada, per competir ab las més notables del extranger. Lo local es desahogat y limpio y está decorat ab elegancia. Todas las paredes están cubiertas de hermosa rajola de Valencia y en la part superior s' hi desàrrolla un bonich fris pintat sobre tela, y degut al hábil decorador Sr. Xacó.

Los caballs son dignes del local. Hi ha una tanda d' andalousos que donan gust de veure, dos d' ells procedents de la ganadería de 'n Lagartijo, y un tordo que faría honor á qualsevol caballerissa real. N' hi ha ademés de inglesos, de normandos y de russos

De manera que 'ls que avuy acuden als mercats del extranger á provehir de aquest article, ho farán per gust ó per manía, no per necessitat, tota vegada que l Sr. Muñoz está, avuy en condicions de satisfer cumplidament todas las exigencias.

Torna 'l Sr. Antúnez de Madrit, ahont hi havia anat, segons noticias, á fer un cigarrillo.

Ja 'ls telegramas ho anavan anunciant:

«Al Sr. Antúnez se 'l nombrará delegat del Banch d' Espanya.» Lo paper.

«Lo Sr. Antúnez será nombrat representant de la Tabacalera.» Lo tabaco.

No obstant se queda sense tabaco y sense paper. En Sagasta li ha dit: — Deixis de cigarrillos, don Lluís. ¿No li agradan més las brevas?

Y l' ha confirmat en lo càrrech de governador de aquesta provincia, qu' es una breva de primera.

Una noticia que agradará á tots los gourmets dels bons llibres.

Está molt adelantada la impresió del poema de Apeles Mestres, Margaridó.

Próximament, donchs, veurá la llum pública, formant un volum elegantíssim, ilustrat per son mateix autor.

Lo dramaturgo Echegaray se proposa escriure una pessa en un acte, entregantla al Sr. Chueca perque li posi música.

¿Tu quoque?

A París ha sigut prohibit l' estreno de un drama titulat Mahoma á instancias del embaixador de Turquia.

Instancias que han revestit la forma de amensassa, fins al extrém de haver dit l' embaixador: — Si s' estrena 'l drama Mahoma, Turquia romperá tota classe de relacions ab la República francesa.

Davant de una tal intimació s' ha sortit ab la seva.

Si D. Jaume, que ab tant dolor veu la representació de certas obras en los teatros de Barcelona, empleava un medi per l' istil, potser se sortiria ab la seva.

(Continúa á la página 192.)

LLIBRERÍA ESPANYOLA

ANUNCIS

Acaba de publicarse

ANUARIO

DEL COMERCIO, DE LA INDUSTRIA, DE LA MAGISTRATURA Y DE LA ADMINISTRACION

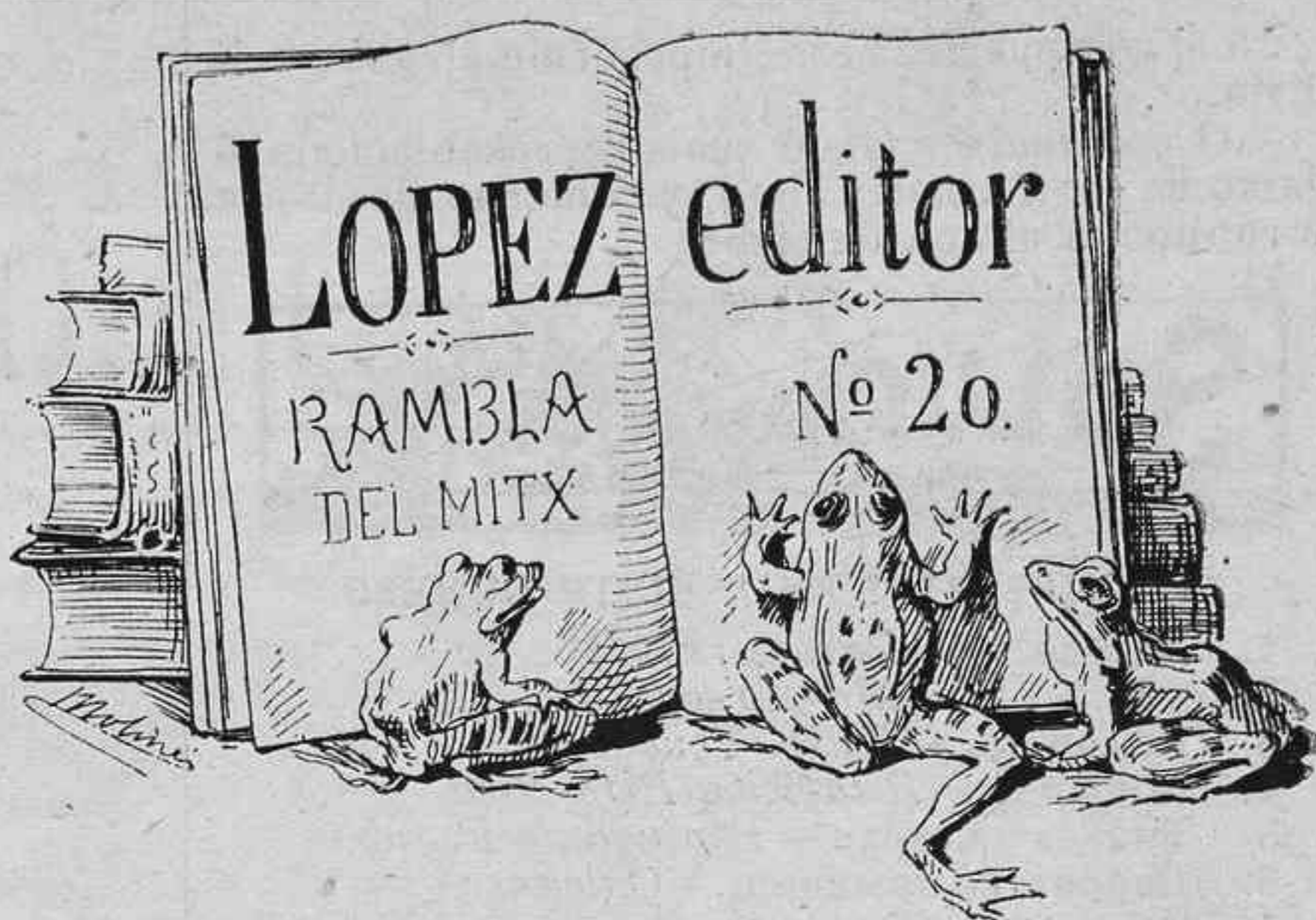
Ó DIRECTORIO DE LAS 400,000 SEÑAS

DE

España, Ultramar, Estados Hispano-Americanos y Portugal

ANUNCIOS Y REFERENCIAS AL COMERCIO É INDUSTRIA NACIONAL Y EXTRANJERA

Un abultado volumen en 4.º con más de 3000 páginas, Ptas. 20.

Biblioteca Demi-Monde
Tomo 65

LAPAS Y ANGUILAS

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

DESDE MI HUERTO

POR

E. MENENDEZ Y PELAYO

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

Nueva edicion aumentada considerablemente

RIPPIOS ARISTOCRÁTICOS

POR

ANTONIO DE VALBUENA (VENANCIO GONZALEZ)

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

TRATA DE BLANCAS

NOVELA SOCIAL

ORIGINAL POR

Eugenio Antonio Flores

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Romances de Corte y Villa

POR

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS

y un prólogo de

D. FEDERICO SOLER

Ilustrados por Dieguez, Gomez y Vazquez

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

POESÍA DEL PORVENIR

POR

F. SALAZAR QUINTANA

y una carta-prólogo de

D. Francisco Pí y Margall

CON ILUSTRACIONES DE F. GOMEZ SOLER

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

Apareixerà dintre de pochos dias

DRAPETS AL SOL

HUMORADA ESCANDALOSA, EN VERS

PER C. GUMÀ

Ab dibuixos de M. MOLINÉ

S' admeten desde ara pedidos, que seràn servits per rigurós torn.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Jo al seu puesto, pera imposarme al govern li diria:

—O prohibeixes tals ó quals representacions, ó deixo de tenir tractes ab tú, y comenso desd' ara á renunciar al sou de bisbe.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Par-te-ra.*
2. ID. 2.ª—*Ma-sur-ca.*
3. ANAGRAMA.—*Turc-True Curt.*
4. MUDANSA.—*Rita-Rica-Rifa-Risa.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Espluga de Francoli.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Orleans.*
7. GEROGLÍFICH.—*Com més mestres, menos noys*

XARADAS.

I.

La mèva esposa *Total*
(ja fa molt temps d' aquest cas)
deixantme ab un pam de nas
va fugí ab un oficial

Pero avants de tot aixó
se me 'n dugué 'l que tenia;
mes si la trobo algun día
la *dos-hu* sens compassió,

Lo càstich que li daré
si l' arribo á arreplegar
es un xiquet dur, es clar,
pero aixís me venjaré.

La gran sort que va tení,
es que jo no estava *tres.*
¡Ah! no hauria tocat res
de no trobarme jo així.

De fiera tè las entranyas
tal dona, puig al recó
del mèu bonich menjadó
va penjarhi.. dotze banyas.

AMADEO.

II.

A la *tot* que vaig comprar
lo *primer* de *cala Quima*
la *dos-tres* m' hi va posar
y va fermhi una *tres-prima.*

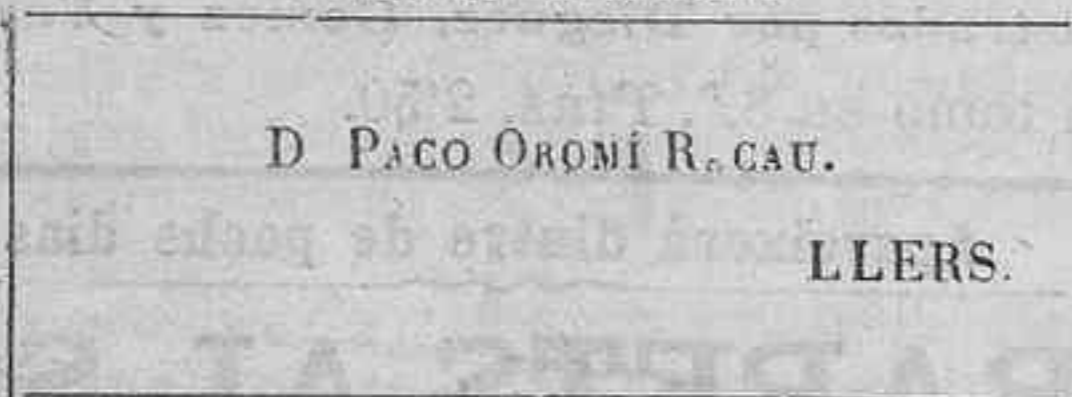
JOANET DE BERGA.

ANAGRAMA.

Pegava á sa mare 'n Gual,
y va dirli un tal Cabot,
—Mira, noy, aquesta *tot*
crech jo que 't será *total.*

ROMÀ ESPINAT.

TRENCA-CLOSCAS

Formar ab aquestas lletres lo nom de sis carrers de Barcelona.

C. MARTÍNEZ DE B.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—	Nom d' home.
4	2	3	9	6	7	8	2	—	»	de dona.
4	9	3	8	5	6	7	—	»	d' home.	
6	5	9	8	9	3	—	»	de dona.		
3	2	1	9	8	—	»	d' home.			
6	6	5	9	—	»	id.				

4	2	3	1	5	—	Nom de dona.			
4	2	1	7	6	9	—	» d' home		
4	9	3	8	5	6	7	—	» id.	
5	1	7	6	7	2	8	2	—	» de dona
8	7	4	2	8	9	3	—	» id.	
2	1	2	6	7	2	—	» id.		
1	2	3	7	2	—	» id.			
3	9	1	2	—	» d' home.				
5	6	5	8	2	—	» de dona.			
1	2	3	7	8	2	—	» id.		
4	5	4	7	6	7	2	—	» id.	
3	2	1	7	3	9	—	» d' home.		
4	6	2	3	2	—	» de dona.			
1	5	8	2	—	» id.				
7	3	5	8	5	—	» id.			
5	1	7	6	7	9	—	» d' home.		
5	1	5	3	7	—	» id.			
6	7	8	9	—	» id.				
1	5	3	4	5	—	» de dona.			
2	8	8	2	—	» id.				

BURETA B.

GEROGLÍFICH.

TTTT TTTT
TTTT
++++
EEE

J. AMATEIX.

¡POBRET!

Aspira á sè un gran pintor...
¡Quin porvenir més raquíchi!
Si tanta afició té al art,
que 's dediqui al art... polítich.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.